

dogadjanja

“Gračanica BiH s ljubavlju”
 “Naslikani” Tuzlansko-podrinjski
 kanton
 Čovjek-muzej

Događanja u kulturi

“Gračanica - BiH s ljubavlju”

U prepunoj dvorani Bosanskog kulturnog centra u Zagrebu, 25. juna 1996. godine, Gračanica se tamošnjoj publici predstavila zanimljivim i bez prevelikih ambicija koncipiranim kolažnim programom pod znakovitim nazivom “Gračanica - BiH s ljubavlju”. Bilo je to veće ispunjeno muzikom, slikama, knjigama, časopisima, dokumentarnim TV filmovima - najboljim ostvarenjima od najboljih koja su nastala tokom minulog rata u Gračanici.

U okviru programa “Gračanica BiH s ljubavlju”, čiji je organizator bio Centar za kulturu i informisanje, a pokrovitelj Općina Gračanica, uz sponzorstvo gračaničke firme “Arhitekt” - sa svojim najboljim slikama nastupio je akademski slikar Nijaz Omerović, predstavljena su i najuspješnija ratna izdanja gračaničke izdavačke kuće “Monos”, te nekoliko TV dokumentarnih filmova o Gračanici iz produkcije lokalne televizije. Muzicirali su poznati gračanički muzičari “novog vala” Adnan Terzić i Mustafa Husejnović. Publici je podijeljen i prigodan, sadržajno i grafički solidno urađen program manifestacije na engleskom i bosanskom jeziku.

Iz obilja umjetničkih, književnih i publicističkih sadržaja koji su tokom rata nastajali i stvarani u Gračanici, nije bilo teško izabrati najbolje i tako još jednmnom pokazati da, uprkos divljačkim granatiranjima i svakovrsnim prijetnjama, agresor nije mogao srušiti duh ovoga grada.

Govoreći sa oduševljenjem i nadahnuto pri otvaranju ove kulturne manifestacije, naš poznati slikar Ismet Ico Voljevića je ustvrdio da, po onome što je vidio i saznao o kulturnim događanjima u ratnoj Gračanici, i Zagreb ima šta naučiti od Gračanlija. Sudeći po reagovanju i vrlo povoljnim utiscima publike, njegove riječi bile su više od kurtoazije.

Šteta je za Gračanicu što organizator nije uspio obezbijediti uslove da “Gračanicu BiH s ljubavlju” vidi publika u Tuzli, Sarajevu i još nekim gradovima, kako je i bilo planirano.

“Naslikani” Tuzlansko-podrinjski kanton u Gračanici

U izložbenom holu novog doma kulture u Gračanici 27. septembra, 1996. godine, otvorena je velika izložba slika, crteža i skulptura članova Udruženja likovnih umjetnika Tuzlansko-podrinjskog kantona. Organizator izložbe bio je Centar za kulturu i informisanje Gračanica i pomenuto Udruženje.

Na izložbi se svojim najboljim ostvarenjima predstavilo dvadesetak likovnih umjetnika iz Tuzle, Lukavca, Gračanice i drugih gradova ovog Kantona. Moglo se vidjeti više raznovrsnih i originalnih radova koji nagovještavaju vrlo plodnu i zanimljivu postratnu likovnu produkciju na ovom području. Ako bi se tražila neka njihova zajednička crta, onda je to Bosna i njena planetarna golgota koja će biti trajna inspiracija ne samo ovdšnjih, već i svih pravih umjetnika i humanista savremenog svijeta.

Čovjek - muzej

Za sve one koji su pokazali interes za kulturnu historiju Bošnjaka više je nego jasno da je riječ o historiji pojedinca prije nego o historiji sistema. Kada je riječ o samoj Gračanici, teško bi se dragom musafiru na jednom mjestu imalo nešto pokazati što bi ga uvjerilo u njenu bogatu kulturnu tradiciju, osim naravno, nekih ostataka arhitekture.

Ono što može obradovati jeste činjenica da su eksponati od neprocjenjive vrijednosti ipak sačuvani i da se nalaze u privatnim riznicama koje su dostupne samo dragim prijateljima njihovih vlasnika. Teško je sa sigurnošću tvrditi, ali se ipak sa izvjesnom dozom opreza može reći da najbogatiji arsenal starina - svjedoka bogate bošnjačke kulture na jednom širem prostoru od općine Gračanica posjeduje Hamid Šabić, starinom Gračanlija sa Čiriša. Čovjek ugledne loze, iako relativno mlad, uspio je od propadanja sačuvati takve raritete da bi se bez ikakve rezerve njegova privatna stara kuća mogla pretvoriti u zanimljiv gradski muzej. Otkako zna za sebe, Hamid Šabić je neumorno skupljao ili bi za naše prilike bio primjereniji izraz sklanjao sve ono što na neki način može biti svjedokom visoke bošnjačke kulture.

Radi ilustracije, za naše čitaoce izdvojit ćemo samo neke od starina koje se pažljivo čuvaju u kući Hamida Šabića: sablje iz 1223. hidžretske godine (1805), prsten i pečat iz iste godine, staro oružje sa zlatnim nišanom i srebrnim opkovom, čaše stare više od 200 godina (ručni rad), stari novac, narodne bošnjačke nošnje (ručni rad) stare preko 200 godina, časopisi, knjige, geografske karte iz 17. stoljeća itd, itd.

“Sve što imam nije samo moje,” kaže Hamid, “ovo je vlasništvo bošnjačkog naroda. Nadam se da će moj trud doprinijeti našem boljem upoznavanju samih sebe. Dio je to historije koje se nećemo stidjeti.”

Umjesto zaključka, izražavamo nadu da će ovi dokazi bošnjačke duhovnosti, u vremenu koje je pred nama, naći svoje mjesto i postati dostupni svima onima koji žele imati jedan neposredniji dodir sa našom bogatom prošlošću, koju nažalost, moramo još dugo upoznavati i učiti.

